

Schitterend herfstconcert Autunno Ensemble

Ze repeteren en concerten uitsluitend in de herfst, de strijkers van het Autunno Ensemble. Dat ze thuis beslist vaker dan alleen in de herfst oefenen, maakten ze zaterdagavond met een bijna volmaakt concert in de Grote Kerk meer dan duidelijk.

Onder leiding van de uiterst charismatische dirigent Marien van Staaen voerde het orkest onder andere een werk van een eigen orkestlid uit. Het betrof Stringles van de altviolist Peter Kooreman.

Het eendelige werk kreeg een ferme ritmische start, een prachtig melodieuze vervolg en een slot, dat stond als een huis.

Samen met de Tweede Symfonie voor strijkorkest van Mieczyslaw Weinberg (1919-1996) behoorde het tot de moderne(re) werken op het programma.

De in 1946 geschreven Tweede Symfonie attendeerde destijds niemand minder dan Sjostakovitsj op de schoonheid van Weinbergs muziek en oogstte ook zaterdagavond veel waardering.

Na een deel met klagende solo-motiefjes, kordate pizzicato's, houvast biedende streken, mooie tokkeltotaaltjes en ragfijn snarenwerk, lieten de strijkers zich van hun beste kant horen in een langdurige unisono gespeelde cantilene.

Er was nauwelijks sprake van enige ongelijkheid in klank of ritme.

Temidden van de pure orkestmuziek zorgde een soloconcert voor de nodige variatie. Herman van Kogelenberg, solofluitist van het Rotterdams Philharmonisch Orkest en als zodanig collega van solocellist Marien van Staaen, nam het voor zijn rekening en hoe!

In Mozarts Fluitconcert in D, een bewerking van het hoboconcert in C, liet hij alles wat er aan moois uit een fluit kan komen de revue passeren: spitse articulaties, sublieme echo-effecten, adembenemende lange tonen, virtuoze trillers en loopjes en werkelijk onbeschrijflijk mooi geïmproviseerde cadenzen.

Solist en orkest waren aan elkaar gewaagd en een staande ovatie volgde dan ook onmiddellijk op de laatste noot. Van Kogelenberg bedankte het publiek met een mooie toegift.

Een compositie, die evenals Mozarts fluitconcert, in bewerking werd uitgevoerd, was Tsjajkovski's Souvenir de Florence.

Het voor strijkorkest gearrangeerde strijksextet ontpopte zich als een groot avontuur voor oor en oog.

Er was grilligheid en deining. Opmatige motieven werden goed geaccentueerd vertolkt. Strijkstokken bleven spanningsvol 'hangen' na een climax of zorgden voor abrupte stops. Scherpe dialogen, opzweepend ensemblespel en koraalachtige passages deden de rest.

Met een sprint als bij een wielervedstrijd kwam er een einde aan het vierdelige werk en aan het onvergetelijke concert.

RENNIE VEENSTRA

Dokkum, 6 november 2011